

Arrest

nr. 157 952 van 9 december 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 18 augustus 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 juli 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 oktober 2015 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 13 november 2015.

Gelet op de beschikking van 26 november 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 december 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat C. SMEKENS loco advocaat C. VAN CUTSEM.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werden geweigerd omdat (i) zijn beweerd illegaal vertrek uit Albanië

ongeloofwaardig wordt geacht, en (ii) omdat verzoeker niet aannemelijk maakt niet te kunnen beschikken over de bescherming van zijn land van herkomst.

Met toepassing van artikel 48/5, §1 van de vreemdelingenwet kan vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 uitgaan van of veroorzaakt worden door niet-overheidsactoren, indien kan worden aangetoond dat noch de Staat, noch partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen, inclusief internationale organisaties, bescherming kunnen of willen bieden tegen vervolging of ernstige schade.

Artikel 48/5, §2 van de vreemdelingenwet bepaalt dat bescherming in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 in het algemeen wordt geboden wanneer de actoren, omschreven in het eerste lid, redelijke maatregelen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade treffen, onder andere door de instelling van een doeltreffend juridisch systeem voor opsporing, gerechtelijke vervolging en bestraffing van handelingen die vervolging of ernstige schade vormen, en wanneer de verzoeker toegang tot een dergelijke bescherming heeft.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij voor de door hem aangevoerde problemen geen of onvoldoende beroep kon doen – of bij een eventuele herhaling van dergelijke problemen bij terugkeer naar Albanië zou kunnen doen – op de hulp van en/of bescherming door de in Albanië aanwezige autoriteiten. Verzoeker betwist bovendien niet dat hij naliet aangifte te hebben gedaan van zijn problemen bij de autoriteiten, terwijl het doel van beroep te doen op de politie nu net het voorkomen of het oplossen is van problemen. Indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gesteld van een bepaald probleem, kunnen zij hier vanzelfsprekend niet tegen optreden. In de mate verzoeker voorhoudt dat er, rekening houdende met de specifieke context in Albanië, maar moeilijk verwacht kan worden dat hij vertrouwen hecht in het goed functioneren van de politiediensten en hij hiertoe verwijst naar de door de commissaris-generaal gehanteerde informatie, stelt de Raad vast dat verzoeker in hoofdzaak selectief citeert uit voormeld rapport. Zo blijkt dat de Albanese politiediensten inderdaad nog voor verbetering vatbaar zijn, doch blijkt ook dat er verschillende stappen ondernomen kunnen worden om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen en dat wangedrag van politieagenten niet zonder meer wordt gedoogd. In de samenvatting van de betreffende COI focus werd dan ook gewezen op het feit dat de bezorgdheid over corruptie binnen het Albanese rechtssysteem blijft bestaan en zorgt voor een belemmering van ondermeer de inspanningen om slachtoffers te beschermen en dat er derhalve verdere inspanningen dienen gedaan te worden. Echter wordt er tevens gewezen op de mogelijkheid om klacht in te dienen. Verzoeker slaagt er aldus niet in aan te tonen dat de informatie waarop de commissaris-generaal foutief is en dat de eruit gedane gevolgtrekkingen onjuist zouden zijn en dat de autoriteiten geen redelijke maatregelen treffen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade die verzoeker zegt te vrezen.

De door verzoeker bijgebrachte achtergrondinformatie rond de godsdienst in Tropojë en algemene informatie aangaande de Kanun en bloedwraak, doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen vermits deze niet concreet ingaan op de beschermingsmogelijkheden in Albanië. Bovendien is er in casu helemaal geen sprake van een vendetta volgens de Kanun.

Gelet op het voorgaande besluit de Raad dat er in Albanië actueel redelijke maatregelen worden getroffen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/5 van de vreemdelingenwet.

Daargelaten de geloofwaardigheid van het relaas, is bijgevolg niet voldaan aan een wezenlijke vereiste om de aanvraag te kunnen laten vallen onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4.

Deze vaststelling volstaat om de in het verzoekschrift aangevoerde middelen niet verder te onderzoeken, omdat dergelijk onderzoek in elk geval tot geen ander besluit betreffende de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.

Bijgevolg lijkt verzoeker niet aan te tonen dat hij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Albanië.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december

2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, §2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, §2 van de vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4.1. Ter terechtzitting alwaar verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 28 oktober 2015, voert verzoekende partij aan dat zij bij de aanvullende nota bijkomende stukken heeft en dat daaruit blijkt dat er in haar geval geen sprake kan zijn van bescherming door de Albanese autoriteiten. Verzoekende partij vervolgt dat zij wel degelijk beroep heeft gedaan op de Albanese autoriteiten maar geen enkele bescherming heeft gekregen, wat blijkt uit het verzoekschrift en het administratief dossier, aangezien de politie haar gezegd heeft dat zij haar vader moest gehoorzamen. Verzoekende partij wijst naar haar nieuwe informatie over de “kanun” waaruit blijkt dat de “kanun” niet alleen invloed heeft op de bloedwraak maar een sociaal systeem organiseert waarin de autoriteit van het familiehoofd en de eer van de familie centraal staan.

4.2. De Raad wenst vooreerst te benadrukken dat internationale bescherming slechts kan worden ingeroepen bij gebrek aan nationale bescherming. Dit vloeit voort uit artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève waarnaar wordt verwezen in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en luidens hetwelk vereist is dat de asielzoeker de bescherming van zijn land niet kan, of uit hoofde van de vrees voor vervolging op grond van de in datzelfde artikel bepaalde criteria niet wil inroepen enerzijds, en uit de bepalingen van artikel 48/4 van de voormelde wet krachtens dewelke ook voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus is vereist dat de asielzoeker zich niet onder de bescherming van *in casu* zijn land van herkomst kan, of wegens het reële risico op ernstige schade, wil stellen anderzijds.

Vervolgens wijst de Raad er op dat met toepassing van artikel 48/5, §1 van de vreemdelingenwet, vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door niet-overheidsactoren, indien kan worden aangetoond dat noch de Staat, noch partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen, inclusief internationale organisaties, bescherming kunnen of willen bieden tegen vervolging of ernstige schade.

Artikel 48/5, §2 van de vreemdelingenwet bepaalt dat bescherming in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 in het algemeen wordt geboden wanneer de actoren, omschreven in het eerste lid, redelijke maatregelen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade treffen, onder andere door de instelling van een doeltreffend juridisch systeem voor opsporing, gerechtelijke vervolging en bestraffing van handelingen die vervolging of ernstige schade vormen, en wanneer de verzoeker toegang tot een dergelijke bescherming heeft.

Uit nazicht van het administratief dossier en de bestreden beslissing blijkt dat verzoekende partij niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij voor de door haar aangevoerde problemen geen of onvoldoende beroep kon doen - of bij een herhaling van dergelijke problemen bij terugkeer naar Albanië zou kunnen doen - op de hulp van en/of bescherming door de in Albanië aanwezige autoriteiten.

De door verzoekende partij bijgebrachte informatie middels de aanvullende nota van 13 november 2015 vermag de objectieve informatie van de commissaris-generaal, waaruit blijkt dat de overheidsinstellingen in Albanië de redelijke maatregelen zoals beoogd in artikel 48/5, § 2 van de vreemdelingenwet hebben getroffen, niet in een ander daglicht te stellen. Zo uit deze informatie blijkt dat er kanttekeningen moeten geplaatst worden bij de werking van de Albanese politie, dient opgemerkt te worden dat uit deze informatie geenszins blijkt dat de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal onjuist zijn en dat de autoriteiten geen redelijke maatregelen treffen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade die verzoekende partij zegt te vrezen, doch evenwel in dezelfde lijn liggen als de informatie van verweerder. Bovendien bevestigt het door verzoekende partij bijgebrachte rapport van de Home Office van de UK van augustus 2015 dat de Albanese autoriteiten bescherming kunnen en willen bieden tegen vervolging of ernstige schade, maar wijst er evenwel op dat dit afhankelijk is van de bijzondere omstandigheden van het geval en het profiel van deze persoon en dat elke zaak met andere woorden individueel dient te worden onderzocht.

In casu toont verzoekende partij echter niet aan dat zij voor de door haar aangevoerde problemen geen of onvoldoende beroep kon doen – of bij een eventuele herhaling van dergelijke problemen bij terugkeer naar Albanië zou kunnen doen – op de hulp van en/of bescherming door de in Albanië aanwezige autoriteiten. Zo heeft verzoekende partij nooit officieel klacht ingediend tegen haar belagers (zie gehoorverslag van 7 juli 2015, 11). Verzoekende partij sprak enkel eenmaal een politieagent aan op straat en heeft geen verdere stappen ondernomen (zich effectief wenden tot een lokaal politiekantoor of hogere instantie, of het aanspreken van een advocaat) om de bescherming van haar autoriteiten in te roepen (*ibid.*, 14). In de bestreden beslissing wordt hieromtrent terecht opgemerkt dat, rekening houdend met de beschikbare informatie aangaande de werking van de Albanese autoriteiten, het feit dat één agent verzoekende partij niet ter wille is, onvoldoende is om te gewagen van een algehele onwil van de Albanese autoriteiten om haar te beschermen. Voorts blijkt uit de informatie van het Commissariaat-generaal dat in het geval de Albanese politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er verschillende stappen ondernomen kunnen worden om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. Wangedrag van politieagenten wordt niet zondermeer gedoogd. Verzoekende partij heeft echter geen stappen ondernomen om de bedreiging van de politieagent ergens te melden.

Het verweer van verzoekende partij dat er reële twijfel bestaat over het feit dat de politie zou tussenkomen in intrafamiliale geweldsdelicten, biedt hiertoe geen verschoning. Zoals ook in de bestreden beslissing terecht wordt opgeworpen, is het immers precies de bedoeling van het indienen van een klacht om bescherming te krijgen tegen de belagers en eventuele verdere problemen die zij zouden kunnen veroorzaken, te voorkomen. Indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gesteld van de feiten kunnen zij hiertegen vanzelfsprekend ook niet optreden.

Gelet op voorgaande vaststellingen, oordeelt de Raad dat verzoekende partij niet alle redelijkerwijze van haar te mogen verwachten nationale mogelijkheden tot het verkrijgen van hulp en/of bescherming van de in Albanië opererende veiligheidsinstanties heeft uitgeput en dat zij aldus onvoldoende heeft aangetoond dat de autoriteiten aldaar geen redelijke maatregelen treffen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade die verzoekende partij zegt te vrezen.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg toont verzoekende partij niet aan dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Albanië.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen december tweeduizend vijftien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M.-C. GOETHALS